ПРАВОСЛАВЕН ГЛАС

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА ЦЪРКОВНОТО НАСТОЯТЕЛСТВО ПРИ ХРАМ "СВ.АТАНАСИЙ"- ГР. ВАРНА, БРОЙ 11 / НОЕМВРИ 2020 (ГОД 10)

Николай Хлебни

Неизмислени истории

Николай Коняев

Като влезеш в храма, на стената отдясно се намира образът на свети Николай Чудотворец. Почти неразличим е ликът на светията – цветовете са потънали в сиво-кафява тъмнина. Но очите му гледат ясно, живо и излъчват доброта. Нещо силно ме привлече към този образ. В него имаше някаква особена простота, надеждност и топлота – като късче хляб.

– Това е иконата на свети Николай, наречен Хлебни – поясни монахинята.

– Николай Хлебни? – учудих се аз. – За първи път чувам такова наименование на икона на свети Николай Чудотворец!

– И ние не бяхме чували, докато не ни я донесоха - каза монахинята и издърпа вграденото в рамката чекмедженце за свещи.

– Погледнете! – обърна се тя към мен.

В малкото чекмедже лежаха тесни лентовидни хартийки. Странно... Всички мои роднини бяха живяли дълги години с купоните за хляб и толкова разговори, толкова предания бях чувал, но самите купони никога не бях виждал. Сред вехториите у дома имаше какви ли не неща – стари билети за кино, излезли от обръщение банкноти, но купони за хляб – никога. Едва сега за първи път ги виждах!

Единият купон беше на името на Елисавета Хмельова - полагало й се да получава през ноември 1941 г. по 400 г хляб. На втория беше изписано името на Мария Павловна, на която се полагало да получи пълния порцион от 800 г. Но ноемврийските купони останали неизползвани - на 16 октомври немските войски започнали настъплението си към Грузино, Будогощ, Тихвин и на 8 ноември завладяли града, опитвайки се да затворят втори кръг на блокадата край Ленинград.

Погледнах към потъмнелия образ на свети Николай и попитах:

- А как е попаднала тук иконата?

– Жените, които дариха иконата на храма, разказаха следната история.

– Каква е тя? – нетърпеливо попитах.

– Те, самите бяха я чули в детството си от възрастните. Било е така: немците настъпвали и жените, които притежавали тези купони попаднали в обсадата. Нямало какво да се яде – умирали от глад! Веднъж, изтощена и отчаяна, заплакала Елисавета Хмельова, на която принадлежал този свят образ. Отворила вграденото в рамката на иконата чекмедженце за свещи, сложила там купона за хляб и започнала горещо да моли свети Николай за помощ. После заспала. Като се събудила на

сутринта, какво да види – на масата точно полагаемите й се 400 грама хляб!

Внезапно се появила и съседката – Мария Петровна. „Мария, ти си идвала и си ми донесла хляб?“ „Не - казала тя, откъде, та аз самата нямам и хапка хляб!“. Разказала й Елисавета за чудото и Мария Петровна помолила приятелката си да сложи до иконата и нейния купон.

– Ето така и преживяли двете жени обсадата – завърши своя разказ монахинята. По неведом и чуден начин двете жени получавали своите късове хляб. Свети Николай Хлебни ги хранел. Наистина, те са били само месец под обсада, защото през декември нашите войски освободили Тихвин.

Монахинята пое от ръцете ми купоните и внимателно ги върна в чекмеджето за свещи. После тихичко запя: ,,Правило веры и образ кротости, воздержания учителя яви тя стаду твоему яже вещей Истина. Сего ради стяжал еси смирением высокая, нищетою богатая. Отче священноначальниче Николае, моли Христа Бога спастися душам нашим“!

– Свети Николае, моли Бога за мене, грешния – умилено прошепнах аз, осенявайки се с кръстния знак и взирайки се в излъчващите доброта и мъдрост очи на светителя, които осветяваха кафявата тъмнина, обвила изпълнения с хлебна топлота лик.

Превод от руски език: Валя Марчелова

НЕ ТЪЖИ ЗА ТОВА, КОЕТО Е ОТМИНАЛО

Архимандрит Савва Мажуко

Сутрин обичам да си припявам, или по-скоро у дома пея винаги, с малки изключения. Неотдавна забелязах, че моето певчество постепенно угасва и все повече ставам мълчалив, замислен, одряман. Все по-често се връщам във времето назад и си казвам: ех, да имах същото настроение като преди година, щях да разгърна силите си, както тогава, щях да имам същото здраве, пълноценния сън... Но сякаш авва Антоний внезапно ме дръпва за ръкава: не се сравнявай с миналото – лошо или добро - него вече го няма. Не тъгувай за младостта, за изпуснатите възможности, за несторено, за неизказаното – освободи се от него, забрави го! Минало няма. Няма и бъдеще. Ти си тук и сега. Живей днес! Обичай сега! Радвай се с тези, които са до теб! Не се сравнявай с чуждия живот - защото отминалият ти живот вече не е твой.

Сред персонажите на Рей Бредбъри в романа му „Вино от глухарчета“ има една старица, която трепетно пазеше и съхраняваше всички следи и свидетелства от преживяните години: детските си шапчици и роклички, програмите от празниците и спектаклите, снимки и изрезки от вестници. Тук – снимката й като малко момиченце, там – панделката, която преди седемдесет години майка й вързвала, а ето и изсушеното цвете, което откъснала, когато била на гости на леля си - пълен дом с подобни свидетелства от проживяните години. Старицата ги показваше на децата, но те така и не можеха да повярват, че тази сбръчкана бабичка е била някога румената девойка от снимките. И им се наложи да убеждават старицата, че това не се е случило с нея, че тя никога не е била младо момиче, а винаги - такава престаряла дама.

И всичко това пиша именно аз, който съм любител на старото време и древните артефакти. Но всяка такава семейна реликва е скъпа именно като спомен. А да се живее със

спомените не бива. Човек живее сега и единствено сега. Видимо преподобният Антоний добре е познавал това изкуство – да загърбиш миналото. Може би, защото като истински подвижник, той е бил изключително жив - светостта прави човека много повече жизнен, отколкото някой здрав, пълнокръвен младеж; и светиите така са гледали на живота – че това е, което се случва единствено в настоящия момент. Човек може да потъне в миналото, да се заблуди в мисли за бъдещето и да изпусне тази радост, красота и любов, които са тук, до нас и притаени чакат ободряващ поглед, благославящ жест.

Не съжалявай за това, което е минало – нито за доброто, нито за злото! Живей сега! Дори и много грешки да си допуснал, все още си жив, ти си тук, все още можеш много хора да направиш щастливи, да утешиш. За тях мисли, за тях се погрижи! Взирай се във всичко днес, а миналото забрави. Не изпускай това, което е близо до твоя поглед и до твоя дъх. Живото и истинното е всичко, което е до теб, а не онези прекрасни и желани неща от миналото или бъдещето. За миналото остава тихата тъга, за бъдещето – нетърпеливото любопитство, а за тези, които сега са до теб, са прегръдките и целувките - морето от нежност, което се плиска именно днес.

Превод от руски език: Валя Марчелова

ЗА ЗАПАСЯВАНЕТО ЗА ,,ЧЕРНИ ДНИ“

Протоиерей Сергий Филимонов

Скъпи братя и сестри, не бива да забравяме, че онова, с което се запасяваме за ,,черни дни“ (а това е много типично за нашия народ), няма да ни помогне, нито спаси!

Предвидливостта за ,,черни дни‘‘ е явление греховно. То е израз на нашето маловерие или по-точно - на пълното ни неверие. В Свещеното Писание е казано: ,,Възложи на Господа грижите си, и Той ще те подкрепи” (Пс. 54, 23). Възможно ли е да се уповаваш на Бог, като с едната си ръка протягаш към небето, зовейки: ,,Господи, помогни ми!“, и в същото време, с другата мълчаливо и подмолно складираш сухари и други продоволствия?! Така не бива! ,,Никой не може да слугува на двама господари, защото или единия ще намрази, а другия ще обикне“ (Мт. 6, 24).

Когато разсъждаваме за бъдещите времена, в които ще има и глад, и студ, когато допускаме, че някое от идващите поколения ще преживее идването на антихриста, трябва да си дадем сметка, че тогава никакви запаси никого не ще спасят. Православните християни ще се укрепват единствено с вярата. Благодатта, която ще низходи върху вярващите по техните молитви, ще бъде основният запас за ,,черни дни“. На този, който е свикнал да се моли, да съблюдава пост, да се ограничава във всичко, ще му бъде значително по-леко да претърпи земните несгоди, отколкото другите хора. Светите отци учат, че когато настъпят истински тежките, антихристови времена, Господ ще изпрати на

вярващите в Него Своята благодат, която ще им позволи да хранят и укрепват тялото си с неголямо количество храна. А тези, които се уповават на своите запаси, ще ги загубят. Консервите ще се развалят, мишки ще нападнат брашното, мравки - изсушените плодове...

Ние трябва да се научим да се уповаваме само на Господа, да се укрепяваме във вярата и тогава благодатта Божия ще ни съдейства.

Православният християнин търси винаги в живота си средния, царския път, в съгласие с волята Божия, осветен от светоотеческото учение. Вървящият по този път не ще се отклони в безверие, нито във фанатизъм, по време на пост не ще падне в издевателство над тялото си като храм Божий, но в същото време ще ограничава тялото си, защото чрез него действат страстите и похотите. Винаги и във всичко трябва да търсим тази златна среда, този царски път.

Еднакво неправилни са, както безхаберната непредвидливост, така и безумните запасявания за ,,черни дни‘‘. А кое е правилното? Правилно постъпваме, когато проявяваме някакво благоразумно внимание – когато семейството планира разходите си и отделя средства за най-необходими вещи, за отпуск, за дрехи на децата; когато собственикът на фирмата обмисля как да направи така, че работниците да получат навреме своите заплати, да се обнови материалната база; когато стопанката благоразумно планира разходите за храна, да бъдат и децата, и съпругът й сити, облечени, и в дома да цари порядък. Ето, това е благоразумна предвидливост и тя няма нищо общо със запасяването за ,,черни дни“.

Важно е да запомним: нищо не ще ни помогне, не ще ни избави в трудни моменти, ако не се укрепваме в Нашия Господ Иисус Христос. Именно силата на вярата, нейната крепкост ще ни дадат възможност да издържим всички несгоди и да бъдем доволни от това, което Господ ще ни изпрати.

Пак и пак ви призовавам, скъпи мои, да не попадате в това застраховане за ,,черни дни“, да бъдете благоразумно внимателни в своите житейски и земни дела и да помните, че помощта ни няма да е от запасите в складовете и хамбарите, а от Господа, Който сътвори небето и земята!

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм “Св.Атанасий” Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.
Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.
В храм “Св.Атанасий”:
Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;
Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;
Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм “Успение Богородично” (Малката Богородица) се отслужва акатист към св.Богородица пред чудотворната и икона.
Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и протойерей Ясен Шинев;
Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.
Школа по изобразително изкуство за деца – събота от 11:30 ч.
Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.
Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.
Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.
Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org